

The Goose is Out #7 deel 1
Alleen maar één tijd: nu!
7 Maart 1981 in de Boeddhal.

De eerste vraag:

Osho, ik heb u horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden. Waarom zegt Jezus dan tegen ons, "Als je bidt, zeg: geef ons het dagelijks brood, vergeef ons onze zonden, leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van het kwaad"? En Jezus zelf vroeg, "Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan, doch niet als mijn wil, maar zoals u wilt." Legt u het alstublieft uit.

Dhyan Prabodh, religie heeft een lange geschiedenis. Veel ervan is slechts een overblijfsel van het verleden. De echte religie, de essentiële religie is enkel nu mogelijk, want de mens is mondig geworden. Het verleden van de mensheid was erg kinderachtig – niet kinderlijk, begrijp je, maar kinderachtig. En het moest wel zo zijn; het was onvermijdbaar, onontkoombaar. Dus ik zeg dit niet als een klacht, ik constateer eenvoudig het feit dat wanneer je ook over religie nadenkt, doe dat dan nooit aan de hand van het verleden anders zul je een totaal verkeerde oriëntatie hebben. Denk meer met het zicht op het heden. Als je aan de relativiteittheorie denkt, haal je Newton er niet bij. Je weet dat hij iets bijdroeg aan de wetenschappelijke ontwikkeling, maar zijn tijd is voorbij. We zijn dankbaar voor alles wat hij deed, wat hij kon doen, maar met Albert Einstein, kwam het einde voor Newton. Hij zal slechts een kanttekening blijven in de geschiedenis van de wetenschappelijke ontwikkeling. Hetzelfde geldt voor religie, voor elke menselijke inspanning. Als je naar de maan gaat in een ruimtevaartuig, heeft de man die de ossenkar uitvond zeker enorm bijgedragen – zonder de ossenkar zou er geen mogelijkheid geweest zijn voor een ruimtevaartuig – maar je blijft niet de man die de ossenkar uitvond eren. Je herinnert je zelfs zijn naam niet. En terwijl je bezig bent met een ruimtevaartuig is het beter alles wat betreft ossenkarren te vergeten. Ze kunnen niets bijdragen; hun mechanisme is uit de tijd.

Maar wat religie aangaat zijn we niet zo rationeel – wat religie betreft zijn we erg emotioneel. Ten aanzien van religie zijn we niet zo wetenschappelijk – over religie zijn we erg onlogisch, bijgelovig. Religie heeft twee fases doorgemaakt. De eerste fase was die van gebed; dat is het ossenkar tijdperk van religie. De tweede fase is meditatie, dat is de ruimtevaartuig periode van religie. Het zijn twee totaal verschillende dimensies. Hun bronnen zijn verschillend, hun werking is verschillend, hun hele milieu is anders. Je moet beide niet met elkaar verwarren.

Er is veel verwarring in de wereld, dus laat het me je uitleggen. En wees erg geduldig want we zijn allemaal geconditioneerd door de religies van gebed. Hun gewicht drukt zwaar; elk menselijk wezen gaat gebukt onder een gigantisch gewicht. En het werk is voor een meester steeds moeilijker geworden, want het is niet alleen een kwestie van je te helpen meditatief te worden: voordat dit kan beginnen moet er veel van je ontkend worden, veel nonsens moet er opgeruimd worden, veel vuilnis moet er verwijderd worden. Het hele verleden moet worden gesloopt, pas dan zul je in staat zijn je vleugels te openen voor de essentiële, volwassen dimensie van religie.

Gebed betekent vrees, vandaar dat alle oude religies vrees georiënteerd zijn. Hun God is niets anders dan de schepping van hun angst; het is geen ontdekking, het is verbeelding, het is projectie. Ze zitten allen vol angst; ze hebben een vaderfiguur nodig om hen voor allerlei soorten angst te beschermen. En er zijn duizenden angsten in het leven: je hebt psychische angst, zielenleed, problemen die op je wachten, onoplosbare vraagstukken, onoverbrugbare kloven; de mens is omgeven door grote duisternis. Hij heeft een beschermende hand nodig; hij wenst iemand als veiligheid, als een zekerheid.

Elk kind wordt door ouders grootgebracht. Zijn eerste ervaring met de ouders wordt erg beslissend, want hij wordt beschermd, bemoedigd, getroost; in al zijn behoeften wordt voorzien, hij hoeft zich geen zorgen te maken, hij heeft geen verantwoordelijkheden, er wordt voor hem gezorgd. Hij kan vertrouwen op de ouders. Maar dit zal niet eeuwig duren. Vroeg of laat zal hij op eigen benen

moeten staan. Zodra hij voor zichzelf moet opkomen ontstaat er een grote schrik in hem: wie gaat hem nu redden? Wie gaat hem nu troosten? En de problemen worden steeds maar elke dag nog groter. Als het leven voortgaat komt het dichterbij de dood, wat het ultieme probleem is om op te lossen. En er is een grote psychologische angst voor de dood.

Elk kind begint terug te vallen, elk kind begint terug te keren tot de kinderlijke staat, want dat schijnt het enige deel van zijn leven waar helemaal geen enkel probleem was. Dit is achteruitgang. Deze achteruitgang werd gezien als gebed; het is geen gebed. Dan valt hij op zijn knieën en begint te bidden tot God....

Het is niet toevallig dat alle religies God "de Vader" noemen. Ja, er zijn een paar andere religies die God "de Moeder" noemen – wat hetzelfde is. In matriarchale leefgemeenschappen is God de Moeder, in patriarchale gemeenschappen is God de Vader. Een ding is zeker: dat God de uiteindelijke ouder is.

En verder vindt elke gemeenschap, maatschappij, beschaving zijn eigen God uit; ze zeggen, "God schiep de mens naar zijn eigen beeld." Dat is absoluut verkeerd - de mens heeft God naar zijn eigen beeld gecreëerd. En omdat er zoveel soorten mensen in de wereld zijn, zijn er zoveel beeltenissen van God.

Maar dat beeld is jouw fabricatie; jij bidt voor je eigen uitvinding. Gebed is echt een van de meest absurde dingen die je kunt bedenken. Het is alsof je voor een spiegel bidt, terwijl je jouw eigen gezicht ziet, knielend voor je eigen beeltenis, vragend om gunsten, en er is niets in de spiegel dan je eigen reflectie. Alle gebeden... gebed zelf is onvolwassen, het is teruggang.

Het zal je pijn doen, maar ik kan het niet helpen. Ik moet de waarheid zeggen zoals ze is.

Prabodh, je vraagt me: Ik heb U horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden.

In feite zul je zodra je stopt met vragen, stoppen met bidden. Dat is een eenvoudige methode – ik moet soms een beetje een omweg maken, enkel om je niet al te veel pijn te doen.

Ik zie niet dat er enige God is die de wereld schiep. Ik ervaar zeker een goddelijke kwaliteit in het bestaan, maar het is een kwaliteit, niet een persoon. Het is meer zoals liefde, meer zoals stilte, meer zoals vreugde, niet als een persoon. Je zult God nooit ontmoeten om "Hallo" tegen hem te zeggen, "Hoe gaat het met U?" en "Ik heb duizenden jaren naar U gezocht. Waar heeft U zich verborgen gehouden?"

God is geen persoon maar enkel een tegenwoordigheid. En als ik "tegenwoordigheid" zeg, wees erg oplettend, want je kunt blijven luisteren volgens je eigen conditionering. Je kunt zelfs "tegenwoordigheid" tot iets objectiefs maken – je bent opnieuw in dezelfde hinderlaag gevallen. God is een tegenwoordigheid in de meest innerlijke kern van je wezen: Het is je eigen tegenwoordigheid. Het is niet een ontmoeting met iemand anders.

Martin Buber, een van de grote Joodse denkers van deze eeuw, heeft geschreven dat gebed een dialoog is tussen "Ik" en "Gij". Er is geen "Gij", dus de dialoog is onmogelijk. Alle gebeden zijn monologen. En omdat er geen "Gij" is, is er ook geen "Ik"; ze kunnen alleen samen bestaan, ze kunnen niet afzonderlijk bestaan. Hoe kun je het bestaan van "Ik" indenken zonder een of andere "Gij"? De "Gij" is nodig om de lijn van het "Ik" te begrenzen.

Maar Martin Buber heeft in zekere zin gelijk – hij definieert het hele verleden van de religie. Hijzelf is belast met het verleden; hij is nooit uit zijn joodse huid kunnen komen. Hij bleef gevangen, hij bleef een Jood – een aardige, mooie persoon, met grote intellectuele capaciteiten, maar nog steeds in slavernij. Het Joodse denkbeeld van "Ik" en "Gij" is het basis patroon van gebed. Zonder "Ik" kun je niet bidden, want er is niemand om te bidden. Zonder "Gij" kun je niet bidden, want er is niemand om tegen te bidden. En als je niet om iets vraagt, waarvoor bid je dan? Gebed betekent vragen, het is een eis, hoe mooi gecamoufleerd ook, hoe subtiel verborgen ook achter mooie kleden en maskers. Het is vragen: je bent eisend, je zegt, "Geef me dit! Geef me dat!"

Dus als ik zeg dat er geen God is, onthoudt dit: Ik bedoel werkelijk dat het bestaan op zich al genoeg is. Het behoeft geen schepper. Er is creativiteit maar niet iemand die creëert. De verdeling tussen schepper en schepping moet verdwijnen, alleen dan zul je in staat zijn tot de pieken van meditatie te stijgen. Anders zul je beperkt blijven tot de kinderachtige patronen van het verleden: neerknielen voor beelden in tempels, in synagogen, in kerken, en allerlei soorten idiote dingen doen. Maar deze idiote dingen worden door duizenden anderen gedaan, dus word jij je er nooit bewust van dat ze gek zijn. Als de menigte met jou is, als de massa met je is, voel jij je op vaste grond. Je voelt je enkel zwakjes als je alleen bent.

Meditatie is de ervaring van alleen zijn. Slechts erg moedige mensen kunnen die dimensie binnengaan. Gebed is een massaverschijnsel, het is deel van de collectieve mind. En als je in een menigte bent komt er zeker een groot vertrouwen in je op. Het is besmettelijk, want zoveel mensen kunnen er niet naast zitten. Maar ik zou je willen zeggen: het is altijd het geval dat de massa er wel naast moet zitten. Slechts zelden is er een individu die gelijk heeft, want waarheid is een hoogtepunt, zo'n piek, zoals de Everest. Je kunt niet naar de Everest gaan met een menigte; er is geen plaats genoeg. Enkel één persoon kan op het hoogste punt staan – alleen.

Meditatie is de ervaring van alleen zijn, volkomen alleen. Gebed is een massaverschijnsel, het is een massapsychologie. Vandaar dat Hindoeïsme, het Christendom, Judaïsme, Mohammedanisme, allen religies van gebed gebleven zijn. Zelfs de twee religies die trachtten religies van meditatie te worden vielen terug – Boeddhisme en Jainisme, deze twee religies probeerden religies van meditatie te zijn. Maar alleen Boeddha en Mahavira, twee individuen, konden dit klaarspelen. Op het moment dat ze stierven begon hun religie terug te vallen tot het oude achtergebleven patroon; beiden werden religies van gebed.

Nu bidden Jaina's voor Mahavira. Dat is zelfs nog erger, want Christenen kunnen nog enige ondersteuning van Jezus hebben maar Jaina's hebben geen steun van Mahavira. Boeddhisten, miljoenen Boeddhisten bidden voor het beeld van Boeddha. Dit is belachelijk, ongelooflijk, want Boeddha's laatste woorden waren "Wees een licht voor jezelf". En het is een vreemd verschijnsel dat Boeddha's beelden de eersten waren die in de wereld gemaakt zijn; zijn standbeelden waren de eersten die in tempels werden geïnstalleerd.

Er zijn Boeddhatempels met duizenden standbeelden. Een tempel in China wordt De tempel van Tien Duizend Boeddha's genoemd – tienduizend beelden van Boeddha in één tempel. De hele berg is gebeeldhouwd tot een tempel. Als Boeddha terugkomt zal hij zich op zijn hoofd gaan slaan, hij zal zelfmoord plegen.

Het eerste wat je moet onthouden, Prabodh; ik geloof in een orgastisch universum. Er bestaan geen verdelingen zoals de schepper en het geschapene, het hogere en het lagere, het heilige en het wereldse, dit en dat. Ik geloof in één organisme.

Het bestaan moet niet gezien worden in termen van een schilder en zijn schilderij, want zodra het schilderij af is, worden de schilder en het schilderij twee aparte entiteiten. Het bestaan moet je zien in termen van een danser en zijn dans. Je kunt hen niet scheiden; de danser en de dans zijn één. Op het hoogtepunt van de dans verdwijnt de danser in de dans – er is geen danser maar enkel een dans. Dat is de ervaring van meditatie: als je jezelf oplost in het bestaan, als de dauwdruppel in de zee glijdt en de zee wordt. En omgekeerd is het ook waar: de zee glijdt in de dauwdruppel en wordt de dauwdruppel. Ze kunnen niet langer als twee entiteiten beschouwd worden.

Dus als ik zeg dat God geen tegenwoordigheid is, bedoel ik dat hij niet iets buiten jou is – noch een persoon noch een tegenwoordigheid zoals opgevat in de taal van objectiviteit. Als ik zeg dat God een tegenwoordigheid is, bedoel ik gewoon dat hij de meest innerlijk kern van je wezen is – die stille kern, die ruimte waar niemand anders bij jou kan binnengaan; die geheime, die absoluut intieme maagdelijke ruimte, je innerlijkheid, is God.

Maar het woord "God" kan moeilijkheden voor je scheppen. Woorden zijn erg lastig want woorden dragen het verleden; ze zijn door het verleden gemaakt, ze zijn overbelast door het verleden. Elk woord is gevaarlijk, want de betekenis ervan komt van het verleden. En het probleem voor mij is: woorden te gebruiken die van het verleden komen – want er zijn geen andere woorden – maar die zo te draaien en te keren dat ze je een beetje inzicht geven in een nieuwe betekenis. De woorden zijn oud, de flessen zijn oud, maar de wijn is nieuw.

En oude dame die haar hond uitliet besloot naar de plaatselijke supermarkt te gaan waar het verboden was voor honden. Ze bond het beestje vast aan een brandkraan. Maar direct na het vastzetten van de hond kwamen allerlei loslopende honden uit de omgeving aan dit weerloze dier snuffelen. De agent op de hoek, die zag wat er gebeurde, riep de oude dame en zei haar dat ze haar hond daar niet alleen kon laten.

Ze vroeg hem waarom en hij antwoordde, "Mevrouw, uw hond is werkelijk heet."

Ze antwoordde, "Eet, ze eet alles."

Hij reageerde hierop met, "De hond moet maar eens jongen krijgen."

De oude dame antwoordde, "Ze hoeft helemaal geen honger te krijgen – ze eet alles op wat ze krijgt".

In totale frustratie, zei hij, "Die hond moet gedekt!"

De oude vrouw staarde hem recht in de ogen en antwoordde, "Dek haar dan! Ik heb altijd al een politiehond gewild".

Woorden zijn gevaarlijk... altijd de mogelijkheid dat ze verkeerd worden begrepen.

Je zegt, Prabodh:

Ik heb U horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden.

In feite is dat mijn manier je te verhinderen om te gaan bidden. Als je niets te vragen hebt, waarom zou je dan bidden? Wat is dan de beweegreden ervan?

Zelfs een man als Jezus is op vele manieren kinderachtig. Maar dat is nu eenmaal zo: hij behoorde tot de ossenkartijd van religie, hij behoorde tot de Joodse traditie. Hij leefde als een Jood, sprak als een Jood, stierf als een Jood. Zijn hele manier van denken, kijken, observeren, was zuiver Joods.

Hij was niet werkelijk in rebellie, hij was geen rebel in de ware zin van het woord. Integendeel, hij probeerde te bewijzen dat hij tot de traditie behoorde, hij trachtte te bewijzen dat hij de persoon was die door de oude profeten was voorspeld, dat hij gekomen was om hun profetieën te vervullen.

Welnu dat is klinkklare nonsens! Niemand kan iets voor iemand anders voorspellen; het verleden is absoluut onmachtig iets over de toekomst te weten. De toekomst is dat wat openblijft. Als het voorspeld kan worden wordt het gesloten, het is niet langer de toekomst; als je de toekomst kunt voorspellen is het reeds verleden. Je hebt zijn opening al tenietgedaan, het is nu afgesloten.

Hij trachtte de Joden ervan te overtuigen dat "Ik ben de Messias waar jullie op gewacht hebben". Hij probeerde op elke manier aan hun verwachtingen te voldoen: met allerlei soorten wonderen, op elke manier proberen zijn zaak te bepleiten. Dit is niet de wijze van een revolutionair. De revolutionair maakt zich gewoon los van het verleden; hij heeft niets met het verleden te maken.

Hij probeerde nog steeds een profeet te zijn in de Joodse zin. Een profeet is een religieus man met politieke tendenties, en religie en politiek verdragen elkaar niet. Als je die mengt, creëer je een ratjetoe. En dat is wat Jezus deed: aan de ene kant probeerde hij religieus te zijn, anderzijds probeerde hij te bewijzen dat hij een profeet was zoals de oude profeten. Deze politieke tendens met zijn religieuze neiging werd een erg verward verschijnsel in hem. Hij was uiterst verward. Ik zie niet veel helderheid in hem, hij is niet doorzichtig, hij is erg troebel. Je kunt het in zijn eigen uitspraak zien. Hij zegt, "Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan..." Dat is zijn meest innerlijke verlangen. Waarom anders zou hij zeggen, "Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan, maar niet als mijn wil, maar zoals u het wilt?" Dit is een tegenspraak, een

uitgesproken tegenspraak. Dit wordt niet gezegd door een zich waarachtig overgegeven mens. Wie zich echt heeft overgegeven, heeft niets te zeggen – wat er ook gebeurt, laat hij gebeuren. Waar komt dit “als” vandaan – “als het mogelijk is”? Dit verlangen is er dat “Als U het kunt regelen, dan alstublieft... maar als u het niet kunt dan is het ook goed, dan wat er ook gebeurt zal ik aanvaarden.” Maar er is weerzin, er is tegenspraak. Zijn eigen verlangen is dat deze kelk voorbij zou gaan – deze doodsangst, deze kruisiging, deze dood, voorbij zou gaan. Hij wachtte diep van binnen werkelijk op een wonder, hij hoopte op een wonder. Hij was niet zo anders dan de menigte die zich verzameld had om de kruisiging te zien. Hij was niet zo verschillend van de rabbijnen en de priesters en de regering die allemaal samenspannen om hem te doden; hun filosofische achtergrond was dezelfde.

De rabbijnen en de hogepriesters van de tempel in Jeruzalem trachtten te bewijzen dat deze man een bedrieger was. En hij trachtte te bewijzen dat “Nee, ik ben de echte Messias – en op het laatste moment zul je het zien wanneer God zelf neerdaalt om zijn eniggeboren zoon te redden.” En de tijd verstrijkt: hij wordt vastgespijkerd, hij wordt gekruisigd, hij wacht op het wonder. Niets gebeurt er, alle verwachtingen veranderen in verbittering. Op dat moment van doodsangst roept hij uit, “Waarom heeft u mij verlaten?” Maar er is niemand om naar te roepen. Er is niemand die hem heeft verlaten. Het is zijn eigen idee, het is zijn eigen projectie, het is zijn eigen hallucinatie. Deze staat is hysterisch! Maar hij blijft wachten tot het laatste moment. En als hij zegt, “Als het niet mogelijk is, laat dan uw wil geschieden,” Dat is overgave, maar niet echt – met tegenzin, gewoon een manier om het gezicht te redden.

Er gebeurt niets, alles is voorbij. De menigte joelt en lacht om de hele scene, mensen gooien stenen, beledigen hem, doen hem pijn, mensen keren erg gefrustreerd naar huis terug omdat er niets is gebeurd, overtuigd dat hij een oplichter was. Zelfs zijn eigen discipelen zijn ontsnapt, toen ze zagen dat het nu gevaarlijk is om daar te zijn. Als ze gepakt worden... Als Jezus niet door God gered wordt, wie gaat hen dan redden? Arme kerels – ze ontsnapten. En het is logisch. Jezus' gezegde, “Uw wil geschiede,” is gewoon een laatste poging om zijn gezicht te redden. Dit is niet de manier van iemand die zich overgegeven heeft. Hoe kun jij je overgegeven aan je eigen projectie?

Vandaar dat ik je geen gebed leer; gebed kan niet anders dan volkomen tegengesteld zijn. De verwachting ervan is in de grond al tegenstrijdig: het vraagt dat jij je overgeeft, alleen dan kan het vervuld worden. En als jij je overgeeft, wat is er dan nog om te vervullen? Zie alsjeblijft de tegenspraak.

Gebed vraagt iets onmogelijks van je. Je kunt God alles vragen, maar eerst moet jij je totaal overgeven. Maar als je totaal overgegeven bent dan is er geen kwestie van iets te vragen. Waar zal het vragen vandaan komen? Wie wil er vragen? En als je nog steeds vraagt, dan ontbreekt de overgave, dus kan het gebed niet verhoord worden.

Zie je het simpele mechanisme ervan? Het gebed kan slechts verhoord worden als je niets vraagt. Maar wat is er dan om verhoord te worden? Je had om te beginnen al niets gevraagd.

Ik leer je een totaal ander soort religiositeit. Het is dat van meditatie. Je hoeft niets te vereren, je hoeft niet te bidden; je moet diep naar binnen in je eigen zelf gaan – een reis van zelfontdekking. Het is geen kwestie van God ontdekken. Waarom ga je achter God aan? Wat voor verkeers heeft hij je aangedaan? Vergeef hem, vergeet hem!

Het eerste en enige waardevolle onderzoek is te weten: “Wie ben ik binnenin dit lichaam -geest mechanisme? Wat is dit bewustzijn, dit wonder van bewustzijn?” Dit wonder van bewustzijn moet ontdekt worden. Je moet je wezen afpellen zoals je een ui afpelt. Ga door met pellen.... Je zult laag na laag tegenkomen. En uiteindelijk, als al die lagen er afgegooid zijn, weggewerkt zijn, zul je zuiver nietsheid, leegte, in je handen hebben, *shunyata*. Dat is je wezenlijke kern, het centrum van de cycloon.

In het afgooien van de lagen van de ui, heb je de fles weggegooid die was gecreëerd door jou, door de maatschappij, door de cultuur, door het verleden, door de traditie, en als je de fles weggegooid hebt, is de gans eruit.

Dan ben jij net zo oneindig als het universum zelf, even eeuwig als tijdloosheid zelf.

Je kunt het goddelijkheid noemen – het 'is' goddelijkheid. Het is het hoogste, de grootste bloei van zijn. Maar het is niet een God ergens buiten je. Je kunt er niet tegen bidden. Je kunt het zijn, maar niet tegen bidden, want het is niet gescheiden.

Je vraagt me:

Waarom zegt Jezus dan tegen ons, "Als je bidt, vraag... "?

Jezus zei dit nooit tegen jou. Hij sprak tegen een ander soort mensen. Als Jezus naar jou komt, onthoud één ding: er is geen mogelijkheid tot enige communicatie tussen jou en hem. Er zal een kloof zijn van tweeduizend jaar. En je weet heel goed dat zelfs de kleine afstand tussen jou en je vader bijna onoverbrugbaar is. Praat met je vader, en je praat tegen een muur. Je vader voelt hetzelfde: tegen een kind praten is onmogelijk; er schijnt geen communicatie te zijn. Tweeduizend jaar is een grote kloof. Als Jezus op dit moment komt, zal hij voor jou een soort pygmee lijken. Je zult niet in staat zijn te begrijpen waarom deze man tweeduizend jaar lang zo vereerd is... waarvoor? Je zult helemaal niet in staat zijn hem te waarderen. Je zult gemakkelijk duizend en een fouten in hem vinden. Zelfs de meest domme van jullie zal in staat zijn te zien: "Is dit de man die we in duizenden kerken vereerd hebben, waar miljoenen mensen tot hem bidden? Is dit de man?"

Maar tweeduizend jaar van voortdurend schilderen... en dat is het werk van de kerk, theologen, filosofen, priesters – ze blijven het maar modern maken, zover ze kunnen, ze blijven nieuwe lagen verf aanbrengen. Als je diep graaft in deze dikke lagen verf, zul je werkelijk niet weten wat je moet doen. Als je Jezus ontdekt, zul je erg gefrustreerd zijn. Je zult een erg gewone man vinden. Ja in die dagen was hij buitengewoon – het is een kwestie van tijd. In die dagen was hij bijzonder omdat de mensen toen zelfs nog veel verder achtergebleven waren dan hij was.

Maar nu ben je tweeduizend jaar op hem vooruit. De manier waarop hij praat en de dingen die hij zegt zijn niet aan jou gericht, Prabodh.

Je zegt:

Hij zegt tegen ons...

Nee, hij heeft geen idee van jou. Wat ik zeg, dat zeg ik tegen jou, maar wat Jezus zegt, dat zegt hij tegen de mensen van zijn tijd. Hij is geen tijdgenoot van jou, hoe kan hij iets tegen jou zeggen? En dit is een van de problemen die ik elke dag tegenkom, want de mensen die naar mij komen, leven met een kater van Jezus, of van Boeddha, of van Mahavira of van Krishna of van Zarathustra. Zij hebben hun overblijfsels uit het verleden, en ik ben een man van deze tijd! Ik spreek gewoon voor de twintigste eeuw, en niet alleen voor de massa van de twintigste eeuw maar voor de twintigste eeuw elite – de mensen met de hoogste intelligentie. Vandaar dat het moeilijk is te begrijpen wat ik zeg. Jullie leven duizenden jaren terug. Het is erg zeldzaam een hedendaags mens te vinden. De een is duizend jaar oud, de ander tweeduizend jaar, iemand drieduizend jaar.... En hoe ouder ze zijn, des te waardevoller denken ze te zijn. Hindoes proberen te bewijzen dat hun Veda's de oudste geschriften zijn, alsof dat iets prijzenswaardigs is. De oudste geschriften betekent eenvoudig dat je sindsdien niet vooruitgegaan bent, je draagt nog steeds de last met je mee. Historici zeggen dat de geschriften van de Hindoes, de Veda's, vijfduizend jaar oud zijn. Maar Hindoes zijn niet bereid om dat te aanvaarden – zij zeggen dat ze tenminste negentigduizend jaar oud zijn. Hoe ouder hoe beter. Hetzelfde geldt voor andere religies, alsof alles wat oud is goud is. In feite is leven altijd nieuw, fris, zo fris als dauw in de eerste morgenzon op het lotusblad, zo nieuw als de sterren, zo nieuw als de ogen van een pasgeboren baby, zo nieuw als het lied van de vogels precies nu.

Leven kent alleen maar één tijd, dat is nu.